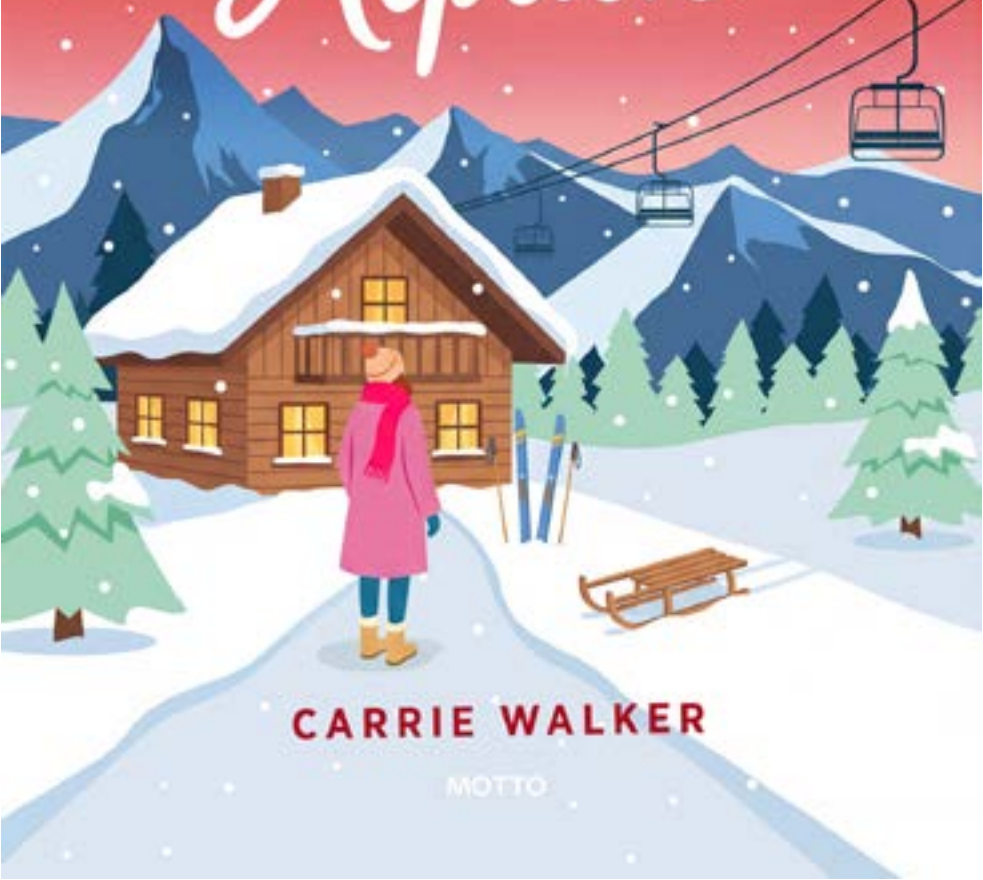

Útěk do srubů v Alpách

CARRIE WALKER

MOTTO

ÚTĚK DO SRUBU V ALPÁCH

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

MOTTO

Carrie Walker
Útěk do srubu v Alpách – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

„Buď se konečně začneš rozhodovat sama za sebe,
nebo to za tebe zařídí vesmír.“

Carrie Walker

je moje **MOTTO**

Útěk do srubu v Alpách

CARRIE WALKER

MOTTO

Přeložila Klára Krasula

Copyright © Carrie Walker, 2023

Translation © Klára Krasula, 2026

This translation of *Escape to the Swiss Chalet* is published by
Albatros Media by arrangement with Bloomsbury Publishing Plc.

ISBN tištěné verze 978-80-267-6161-7 (1. zveřejnění, 2026)

ISBN e-knihy 978-80-267-6162-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-6171-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-6172-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro mého milovaného Roba

1

9. srpna

Měsíc do svatby

Se zaskřípěním jsem odtrhla poslední kousek izolepy a přelepila jím kartonovou krabici, kterou jsem odsunula na vratkou hromadu věcí připravených ke stěhování. Když jsem se natáhla a fixem rychle na bok načmárala popisek *knihy o cestování*, pořádně mě zabolelo v zádech. Je pět večer a mně už z toho sezení na tvrdé podlaze úplně ztuhnul zadek. Všechno, co vlastníme, je pečlivě zabaleno do bublinkové folie a po vzoru tetrisových kostek uloženo do krabic.

Poslední hodinu jsem strávila s lahví merlotu čtením starých vánočních přání a prohlížením fotoalb. Bylo to jako výprava do minulosti, tady jsem ještě jako miminko v mámině náruči vedle vánočního stromku, tady první a poslední den školy se stejným vyzubeným úsměvem, v baru s nejlepší kamarádkou Abi oblečené do širokých džinsů a podobných krátce střižených topů – prakticky jsme sdílely všechno už od čtyř let a já si doteď živě pamatuju náš úplně první gin s tonikem, který nám tenkrát vůbec nechutnal. Já s Georgem a naše zasnoubení v den promoce na vysoké škole, kde právě do vzduchu vyhazujeme hranaté

čepice. Životní momenty navždy zachycené na fotkách a pak pečlivě ukryté v zásuvce. Snažila jsem se při balení nějakých věcí zbavit a začalo to po vzoru Marie Kondo, odbornice na úklid a popularizátorky minimalistického životního stylu, docela úspěšně, až jsem se bohužel rozhodla, že téměř všechno je určitým způsobem užitečné a bude se mi to ještě někdy hodit. Takže hromádky s označením „vyhodit“ a „charita“ obsahovaly jen několik málo věcí. Červené víno mi v tom vůbec nepomáhalo.

„Jak to jde?“ zeptal se George a z ložnice za sebou táhl dva velké černé pytle.

„Pomalu,“ odpověděla jsem. „Mám ráda teplo, ale tohle počasí mi v balení vůbec nepomáhá. Dala bych si ledovou kávu.“

„Já taky,“ řekl a setřel si pot z čela. „Až dokončím ložnici, pro jednu nám zajdu.“

Měl na sobě univerzitní mikinu z Leedsu, a když se po chvílce znovu zjevil ve dveřích, přidal k ní péřové boa, sluchátka a sombrero.

„Vidím, že jsi narazil na moje luxusní oblečení,“ zasmála jsem se. „Tak pozor na ten gorilí oblek pod postelí, vždycky mě vyděsí.“

„Ten, co svítí ve tmě?“ zeptal se. „Ten půjde.“

„Nevyvolává v tobě radost?“ zeptala jsem se.

„Možná trochu,“ odpověděl George a postavil pytle vedle věže z krabic.

„Srdci neporučíš, budeme si ho muset nechat.“ Políbila jsem ho na tvář a rozhlédla se okolo. Čím víc jsem se snažila sbalit, tím větší nepořádek jsem kolem sebe dělala. Podlaha byla pokrytá a nebylo kam šlápnout.

„Odnesu to do sklepa, ať se máme kam pohnout,“ navrhl George, když si uvědomil, že jsem obklopená věcmi jako opuštěný ostrov v moři.

„Co když jsme sbalili něco, co budeme potřebovat na svatbu nebo na líbánky?“

„Tak já jdu tu gorilu zase vybalit,“ prohodil George a zasmál se vlastnímu vtipu.

Je to oficiální. Stěhujeme se z Londýna, abychom se vzali a začali spolu žít na venkově. Všechny úspory jsme investovali do domu v Surrey, který jsme koupili ve fázi výstavby, což bylo podle George to nejchytřejší, co jsme mohli udělat. Byli jsme v jednu chvíli bohatí i chudí, protože každý další ušetřený cent spolkla svatba. Ve skutečnosti se momentálně nacházíme mezi dvěma domovy, takže přespávám u rodičů a George až do našeho velkého dne cestuje z jednoho gauče u kamarádů na druhý. Do popisného čísla 24 na ulici Orchard Close se můžeme nastěhovat, až se vrátíme z líbánek. Už jen pár týdnů a můžeme se zabydlet, právě včas, abych si všechno pěkně po svém nachystala na Vánoce. Do té doby se určitě seznámíme se sousedy a nastartujeme novou životní etapu.

George přemístil zbývající část připravených krabic do auta, a když se vrátil zkontrolovat opuštěný prostor, vesele u toho točil klíčky na ukazováčku.

„Tak to bychom měli. Je to všechno? Co tamhleten stojan s vínem?“ zeptal se a kývnul bradou k její pýše.

„Do studeného sklepa?“ vykřikla jsem šokovaně. „To nepřipadá v úvahu. Chlad by to víno úplně zničil.“

„Vážně? Pár lahví levné břčky ze supermarketu?“

„To není levná břčka. Jednou si na mě vzpomeneš, je tam schovaná moje penze.“

Zpoza gauče se ozvalo smířlivé zamňoukání a za vteřinu se vynořil Bazalkův ocásek.

„Ahoj, ty moje malá kuličko,“ řekla jsem a zvedla ho, abych se s ním pomazlila. On se mi rychle vykroutil z náruče, seskočil

na zem a rozhořčeně se po mně ohlédl. Pak se rozběhl ke Georgeovi a v pravidelných osmičkách se mu začal otírat o nohy. Zrádce.

„Má tě moc rád,“ odušila jsem s úsměvem.

George se snažil dostat z Bazalkova dosahu a zběsile si oprašoval bílé chloupky, které kocour zanechával na jeho kalhotách.

„KUŠ. NE. Děkuju. Běž pryč, prosím. Hols, vážně, mám dojem, že jsem na něj alergický,“ řekl a promnul si oči. Myslím, že to trochu hraje.

„Bydleli jsme tady spolu skoro tři roky, Georgi, myslím, že bys už dávno věděl, kdybys měl alergii na kočky. Miluješ mě, miluješ moji kočku.“

Nějakou dobu jsme to po univerzitě zkoušeli na dálku, ale z Londýna do Leedsu a zpět to bylo každý víkend náročné, takže se George nakonec přestěhoval do mého malého londýnského bytu. Jednou za měsíc jel do Sheffieldu za mámou, ale pracovní příležitosti v Londýně se s jinými městy vůbec nedaly srovnat, takže jsme se nakonec usadili tady. I když moje kariéra se momentálně skládá z popíjení vína a škrábání brambor.

„Nemůžu se dočkat, až se přestěhujeme. Budeme mít tolik volného místa,“ řekl George, obešel kocoura a zvedl ze země obrovský růžový polštář na sezení.

„Ten tu ještě zůstává,“ řekla jsem a stáhla ho zpátky na zem. „Potřebuju si někam položit nohy.“

„A tohle?“ zeptal se George a ukázal na podobiznu Gordona Ramsayho vyřezanou z kartonu.

„Taky. Gordon drží moje kulinářské experimenty na uzdě. Ten zůstává až do hořkého konce,“ řekla jsem a odnesla ho zpátky do kuchyně.

„V novém domě může mít svoji vlastní ložnici,“ zasníl se George, „tři ložnice místo jedné, obrovská televize a místo na stolní fotbálek. Prostě sen.“

„Hmm,“ prohodila jsem a už teď mi můj miniaturní byt začínal chybět. Stará posuvná okna, odhalené cihly, krb a dřevěné trámy. V novém domě to bude všechno z plastu a překližky, i když možná bezpečnější a čistší. Už nám tam nebude v noci táhnout škvírami v oknech.

„Jak dlouho jsi říkala, že žijou kočky?“ zeptal se George a couval ze dveří.

„Prostě si na něj zvykneš,“ zavolala jsem za ním a práskla dveřmi.

Na uvolněném místě po krabicích se na svět znovu vynořil malinový chlupatý koberec. Bazalka se na něm stočil do bílé chlupaté koule a zavřel oči. Napila jsem se vína a podržela na jazyku bohatou, omamnou chuť klasického italského červeného. A pak jsem poskládala další papírovou krabici, do které jsem položila porcelánovou mísu z trhů v Portobello, zelené skleněné koule z Benátek a stojánky na svíčky, které mi koupila máma s tátou, když jsem se sem nastěhovala. Je zvláštní stěhovat z bytu ten všudypřítomný nepořádek, ale George má pravdu, zachrání nám to jeden nájem a jde jen o pár týdnů. Stojany na svíčky si s sebou na líbánky brát nehodlám, takže je musím zabalit s ostatními věcmi. Potřebujeme jen to nejnutnější, dokud nebude po svatbě, pak všechno převezeme do nového domu. Všimla jsem si malé tabulky na římse krbu, kde se na černém pozadí vyjímala velká číslice 31. Smazala jsem ji a nahradila číslem 30. Třicet dní, než si řekneme „ano“. Třicet dní do začátku naší pohádky.

2

12. srpna

Čtyři týdny do svatby

Opatrně jsem vytáhla korkovou zátku z lahve Pomerol Le Pin a nasála povědomou omamnou vůni francouzského červeného vína. Zemité podtóny a náznaky švestek a ostružin si probíjely cestu k mým nosním dírkám, když jsem si podruhé přiložila korek k nosu. Od stolu mě sledovalo šest párů očí, a tak jsem nalila prvnímu malý doušek a čekala, až ho ochutná. Perfektní kombinace ke steaku, který si objednali.

„Vintage z roku 2015,“ řekla jsem a sebevědomě přikývla. „Jejich nejlepší za posledních deset let.“

„Ano, jistě,“ řekl muž a zachvěly se mu brýle na očích, když roztočil trešňově červenou tekutinu ve skleničce a pozoroval kapky stékající po stěnách. Pak zhluboka vdechl vůni a zavřel oči. „Nádhera, opravdová nádhera,“ pronesl, usrkl trochu vína a přes zuby jej vtáhl dovnitř úst. Pak mu zaklokotalo v krku a konečně polknul.

Čekala jsem, až přikývne.

„Samozřejmě, rozlijte nám ho,“ pobídl mě a chlupatými prsty sevřel sklenici, kterou ke mně naklonil. Nalila jsem víno

zhruba do poloviny skleničky a sledovala Margot, jak s úsměvem pokládá před hosty hlavní chod.

„*Alors. Dnešní plat principal. Hovězí wagy se šťávou z rulandského modrého, s gratinovanými brambory a zapékaným pórkem a fazolkami z naší vlastní zahrádky.*“

Kombinace vůní byla naprosto omamná a mně tiše zakručelo v břiše, když jsem servírovala zeleninu ze stříbrného tácu. Předsvatební očista si začíná vybírat svoji daň a já si nedokážu vzpomnout, kdy jsem naposledy měla v ústech sousto smetanových brambor. George navrhl, že bychom mohli prozatím vyměnit snídani a oběd za celerový džus, takže to budu muset ještě pár týdnů vydržet. Pak se ale nacpu karbohydráty, jak se patří.

Můj první rok u Chez Margot mi úplně proplul mezi prsty. Pořád nemůžu uvěřit, že jsem takové místo našla, a to jen tři ulice od bytu, kam jsem se při mém prvním působení v Londýně nastěhovala. Čtvrť Marylebone je přesně taková, plná překvapení v podobě malých roztomilých krámků s místním zbožím a skrytých uliček vedoucích do útulných hospod se zahrádkami. Můj byt byl naproti tomu spíš takovou skříní než příbytkem, ale co mu scházelo na velikosti, doháněl na lokalitě. Dvacet minut svižnou chůzí odtud se nachází všechno, co k životu potřebuju. Bary na Carnaby Street, italská kavárna hned vedle zastávky metra, Selfridges, Liberty a další úžasné obchody přímo na Oxford Street. Malé bistro U Margot se stalo součástí mého podvědomí od první chvíle, kdy jsem sem vstoupila. Pravidelně jsem tu utrácela výplatu, až si majitelka zvykla na moje návštěvy s rychlou skleničkou vína, na kterou jsem nejdříve chodila s Abi a pak s Georgem. Až se z nás staly kamarádky.

Když jsem loni v létě přišla o práci, namířila jsem si to sem a vyplakala se právě na Margotině rameni. Bylo to úterní odpoledne, pamatuju si ho přesně, jako by se to stalo včera.

„Všechno v pořádku, Holly?“ zeptala se Margot, když jsem se nahrnula do dveří jako velká voda. „Touhle dobou sem obvykle nechodíš.“

„Opravdu? Já ani nevím,“ řekla jsem zmateně, „myslím, že jsem ještě v šoku.“

„Něco se stalo? Někdo onemocněl?“ dovedla mě k baru a posadila na stoličku. „Přinesu ti něco k pití. Vypadáš, že to potřebuješ.“

„Nikdo neonemocněl,“ zopakovala jsem monotónně, „prý jsem nadbytečná.“ Tak, řekla jsem to nahlas. Je to pravda. Margot mi podala dvojitou whisky. Bez ledu.

„Vypij to a pořádně se nadechni,“ řekla klidně. „Nádech na čtyři, výdech na čtyři. Uklidníš se. Bude to v pořádku.“

Tiše jsem přikývla a hodila do sebe alkohol, jeho ostrá chuť mě vrátila do reality a Margot se odebrala do kuchyně, aby mi dala prostor se trochu sebrat. Zachytila jsem svůj odraz v zrcadle nad labvemi za barem a musela jsem zamrkat. Můj obličej byl úplně bílý, řasenka rozmazaná a zrzavé vlasy rozcuchané. Co budu dělat? Jak zaplatím nájem? Může to George chvíli táhnout za oba? A udělal by to pro mě? Londýn je příliš drahý na to, abych tu mohla žít bez příjmu.

Margot vycouvala pozadu z kuchyně a v každé ruce držela jednu lahev vína.

„Tak už mi to řekneš?“ prohodila tiše a opřela se o barový pult.

„Restrukturalizace... je jím to moc líto, jsem prý výborný zaměstnanec, zkrátka škrty, bla bla bla. Zbytek už si nepamatuju. Toble mi dali a řekli, že můžu jít.“ Podala jsem Margot list papíru, ta si jej rychle prohlédla, přikývla a složila ho na polovinu.

„Standardní postup,“ řekla, „dvouměsíční odstupné.“

Panebože.

„A co pak?“ zeptala jsem se spíš sama sebe než Margot.

„A pak začneš pracovat někde jinde. Něco už si najdeš, Holly, jsi mladá. Nějakou další podobnou práci ve veřejných zakázkách u velké firmy seženeš přece vždycky, jsi šikovná, výkonná a schopná, všechno bude v pořádku.“

Dopila jsem whisky a postavila skleničku zpátky na stůl.

„Jenomže já nenávidím veřejné zakázky,“ řekla jsem a v uších mi hlasitě tlouklo, „představa, že budu dělat to samé, mi nedělá vůbec dobře. Tohle bylo hrozné samo o sobě.“

„Aha. Tak pak máme naprosto odlišný problém,“ řekla Margot, odložila jednu lahev do lednice a ze druhé sundala plastový kryt. „Tenhle potřebuje trochu vína.“

Pak nám nalila dvě velké sklenice a se zvednutým obočím se na mě zadívala.

„Je možné, že je to nakonec dobrá zpráva?“ zeptala se. „Vysvobození z utrpení?“

Zamyslela jsem se nad tou myšlenkou a zapila ji douškem vína. Hedvábná kombinace broskví mě přivedla na jiné myšlenky a vychutnávala jsem si tu dobrotu. Ano, moje práce byla někdy monotónním utrpením, ale mohla jsem díky ní platit účty a každý měsíc se odměnit právě v Margotině restauraci. Mohla jsem si dovolit bydlet tam, kde bydlím, a dopřát svému kocourovi jeho oblíbené rybí konzervy. Bez práce si jen těžko budu dál pěstovat svoji obsesi vínem.

„Dobrá zpráva? Že nebudu mít na nájem? Že se budu muset zbavit Bazalky a bydlet v autě?“ řekla jsem a cítila narůstající paniku ve svém hlase.

„Nádech na čtyři, výdech na čtyři,“ řekla Margot a komicky přede mnou nabrala dech do plic.

„Jak se mi vůbec podaří sehnat za dva měsíce práci, když jde celá ekonomika k čertu?“

„Nějakou dobu vydržíš s odstupným,“ řekla Margot a ukázala na dopis, „na hledání místa budeš mít času dost, nebo ne? Když vlastně nemáš ráda, co jsi dělala, můžeš hledat kdekoliv jinde. V oboru, který se ti líbí.“

„Jako co?“ zeptala jsem se unaveně.

Margot se jemně usmála. „Co vlastně ráda děláš?“

Roztočila jsem víno ve skleničce a zadívala se do dálky. Co mám vlastně ráda? Kromě vaření a následné konzumace. A vína. Tanec? Procházky? Horkou vanu. Ráda jsem docházela do práce. Vždycky jsem si nasadila sluchátka a proplula Londýnem za zvuku hudby. Trvalo mi hodinu dojít pěšky až do kanceláře v Blackfriars, musela jsem projít Soho a Covent Garden, kde se každé ráno právě probouzel k životu místní trh. Vyhýbala jsem se běžcům na březích Temže, zatímco na hladině troubily lodě přivázející lidi do práce. Každodenní ranní londýnský shon.

„Holly?“ Margotin hlas náhle přetrhnul moje myšlenky. „Musíš přece vědět, co ráda děláš. Co ti přináší radost?“

„Nic, z čeho bych mohla získat peníze,“ řekla jsem smutně. „Když si nemůžu otevřít vlastní vinici.“

Margot pomalu přikývla. „To není úplně nemožné. Máš na víno nos. A kvalifikaci taky, pokud se nemýlím?“

„Tak bych tomu neříkala. V práci jsme dělali kurz ochutnávky vína, všichni jsme prošli a dostali úplně stejný certifikát. Není to nic oficiálního, nic, co by mi mohlo pomoci sehnat práci.“

„Papír ne, ale ty jo. Máš na to buňky, rozeznáš kvalitní víno,“ řekla Margot a ukázala na skleničku. „Máš dar, rozhodují za tebe smysly. Sleduješ mě, jak nalévám víno, rozeznáš konzistenci a texturu vína, cítíš odlišné vůně, rozeznáš dobré od nekvalitního. A pak ti tvoje chuťové pohárky potvrdí přesně to, co sis myslela.“

Měla pravdu.

Pomalu jsem přikývla. „Mám ráda víno. To je pravda.“

„A jídlo taky,“ dodala. „Dokážeš ocenit kvalitní ingredience a jednoduché i nezvyklé kombinace. Delikátní chuťové buňky by se neměly brát na lehkou váhu.“

„Samozřejmě. Taky ráda jím. Hlavně tady.“

„Nezaměňuj dovednosti za chuť k jídlu a večerní popíjení alkoholu. Jde o mnohem víc.“ Margot na mě vševědoucně hleděla. „Vlastně bych potřebovala někoho, kdo by mi tady pár dní v týdnu pomohl. Neměla bys zájem?“

„Opravdu?“ nevěřila jsem svým uším. Rozhlédla jsem se po svém oblíbeném místě a představila si, že tady pracuju. „Co bych dělala?“

Margot pokrčila rameny. „Od každého něco. Přes den připravovala zeleninu, večer mi pomáhala se zákazníky. Usazovala bys je, nalévala víno, přinášela pokrmy z kuchyně. Všechno tě naučím.“

Na chvíli jsem se nad tím nápadem zamyslela. Trávit tady s Margot čas, a ještě za to dostat zapláceno, to vůbec není špatný nápad. Ale jak si budu moci dovolit dosavadní život s platem servírky? Jen těžko.

„Děkuju, Margot, ale nejsem si jistá, že by to stačilo pokrýt moje životní náklady.“

Margot znovu pokrčila rameny. „Popřemýšlej o tom. Platím pátáct liber na hodinu a spropitné taky není k zahození. Můžeš to brát jako překlenovací období, než si najdeš jinou práci.“

George z toho nebyl vůbec nadšený.

„Máš přece vysokou školu, proč bys pracovala jako servírka? To nedává smysl,“ kroutil nesouhlasně hlavou.

„Nebudu pracovat jako servírka, Georgi. Budu pomáhat s chodem restaurace. Aspoň se něco nového naučím.“

„A co? Máš diplom z ekonomie a mluvíš plynně francouzsky a italsky. Měla bys to použít a najít si místo v pořádné firmě. Leštěním vidlicek a krájením salátu velké peníze nevyděláš.“

„Přestaň panikařit, je to jen párkrát do týdne a můžu si při tom hledat jinou práci. Ráda se naučím vařit jako Margot, dělá neuvěřitelné dezerty. Přes den ze mě bude pomocný kuchař a večer hosteska. Aspoň se tomu dostanu pod kůži.“

„Spíš se zahrabeš mezi slupkama od brambor. No tak, Holly, zasloužíš si něco lepšího. Kde jsou tvoje ambice? Dřív ses hnala za úspěchem, co se s tebou stalo?“

„Pořád se ženu za úspěchem. Jen už ho nevidím za počítačem v betonové věži. Jsem unavená z korporátního shonu a neustálého běhání v kole jako křeček.“

Tohle pošťuchování trvalo celé týdny, práce u Margot jsem se však nevzdala. Nikdy z ní nezbohatnu, ale je mi tam dobře a času stráveného s Margot si nesmírně vážím. Ze dvou dní týdně se stalo pět a se spropitným jsem byla schopná zaplatit svoji polovinu nájmu. Co je ale důležité, něco jsem se naučila. Spoustu informací o přípravě pokrmů na michelinské úrovni a prodeji extrémně drahého vína. To vše pod dohledem Margotina přísného oka.

Bistro dnes večer vypadá naprosto úchvatně. Marylebone je plná turistů a rodin užívajících si dlouhé letní večery. U stolů posedávají dvojice a upíjejí ze sklenic se studeným pivem a Aperol Spritzem. Vzdálený hluk dopravy z Oxford Street je téměř pohlcen smíchem a švitořením a díky neutuchajícímu horku jsme mohli otevřít okna a pustit dovnitř lehký teplý větřík. Na mahagonových stolcích se lesknou naleštěné příbory a v úzkých zelených vázách se pyšně tyčí velké bílé květy chryzantém. Z reprobeden se nese jemný hlas Freyi Ridings. Od oné konverzace s Margot uplynul rok a pořád svého rozhodnutí nelituju. V Chez Margot se cítím doma mnohem víc než ve vlastním

bytě. Chez Holly. Spíš Chez George a Holly, nebo jak zní náš svatební hashtag *#Geolly*. I přes blížící se termín je naše online označení bohužel tím jediným, na čem jsme se zatím shodli.

„Jak pokračují přípravy na den D?“ zeptala se Margot a divoce mixovala pomerančový likér Cointreau se smetanou, aby jím doplnila dezert. „Všechno šlape?“

„No... ne tak úplně. Ještě musíme pár věcí doladit. Třeba moje šaty,“ řekla jsem a nervózně se zasmála. Nechala jsem jejich výběr na poslední chvíli a vlastně jsem se ještě pro žádné nerozhodla. Tři modely mám v rezervaci, ale do žádných jsem se na první pohled nezamilovala. Celý outfit jsem skládala dohromady pomalu po kouscích, takže jsem si už pořídila závoj, saténové spodní prádlo a lodičky od Louboutina, které trpělivě čekaly vedle prázdného ramínka a každé ráno se na mě ze skříně potměšile usmívaly.

„Ty ještě nemáš šaty?“ zalapala Margot po dechu. „Co tím jako myslíš? Vždyť se za čtyři týdny vdáváš!“ Žaludkem mi projel pocit nejistoty. Má pravdu, co to dělám?

„Ne, to ne, já vlastně šaty mám,“ zalhala jsem pohotově a Margot se očividně ulevilo. „Mám několik možností, jen se musím pro jednu rozhodnout.“

„Už jsem se lekla,“ řekla a zatřepala hlavou, aby tu myšlenku vyhnala z hlavy. „Tak si je vezmi všechny. Každé dvě hodiny se převlečeš, všichni hosté z tebe budou v šoku.“

Margot nakrájela na malé kostičky tři pomeranče a prokládala jejich vrstvy smetanovou směsí Cointreau, aby na talíři vytvořila malé hromádky. S jedním kuchařem a čtyřiceti místy u stolu jsme si mohli dovolit poctit hosty stoprocentní pozorností. V troubě mezitím zlátly citronové a pistáciové košíčky a já jsem vyleštila šest křišťálových sklenic, do každé nalila porci Tawny Port a doplnila je černou třešní.

„Aspoň že máš zamluvené místo,“ usmála se Margot. „Ten kostel je nádherný a já se postarám o to, aby byl i catering pro vás dva nezapomenutelný.“

„Já vím a ještě jednou děkuju, že můžeme mít oslavu tady. Chez Margot má v mém srdci speciální místo. Bude to moc hezké, a hlavně romantické.“

„Devátého devátý je magické datum. A ještě k tomu novoluní, pokud se nemýlím. Nejlepší den pro nové začátky.“

„George vždycky říkal, že chce být do třiceti ženatý a mít vlastní dům, tak jsme to zvládli v předstihu. A pak dvě děti do pětatřiceti.“

Margot vytáhla košíčky z trouby, přemístila je na chladnoucí mřížku a posypala třtinovým cukrem.

„Chce to jen George, nebo i ty?“ zeptala se a podívala se mi do očí. „Tvůj snoubenec očividně miluje milníky, ale taková očekávání mohou být někdy nereálná. Čas je výmyslem lidí, Holly. Věk nic neznamena. Proč byste se měli zbytečně stresovat?“

„Jsme spolu osm let,“ řekla jsem a málem se tomu zasmála. „Nemyslím, že se do něčeho ženeme.“

„To neříkám. Ale život není soupis úkolů, které musíte splnit. Je důležité, abyste si zvolili vlastní cestu.“

Margot zmizela ve skladu a její slova zůstala podivně viset ve vzduchu. Má pravdu, to se jí musí nechat, ale není to všechno tak úplně jednoduché.

Jsme s Georgem tým a naše životy jsou tak úzce propletené, že je těžké rozeznat, která část je jeho vlastní a která je moje. Snažila jsem se vzpomenout, kdy naposledy jsme dělali něco čistě z mého rozhodnutí, když se ozvalo zaklepání na dveře. Odhrnula jsem závěs a našla Georgův obličej přitisknutý na skle.

„Georgi, co tady děláš?“ zašeptala jsem překvapeně, když jsem mu otevřela.

„Zašel jsem si na pivo,“ řekl a trochu se zapotácel.

„To je mi jasné. Jsi v pohodě? Potřebuješ něco?“ Ohlédla jsem se přes rameno a viděla, jak Margot právě přináší talíře ke stolu muže s malými brýlemi.

„Moc ti to sluší,“ řekl George a škytnul. Pak se naklonil a chtěl mě políbit.

„Georgi, jsi opilý. Uvidíme se doma, dobře?“ řekla jsem a snažila se ho vyprovodit ze dveří. On zakopl o první schod, zachytil se o zábradlí a pomalu se sesunul k zemi.

„Nemůžeš jít se mnou?“ zeptal se a sroloval bundu, aby si na ni pohodlně položil hlavu.

„Končím až za hodinu,“ odpověděla jsem. „Vezmi si taxík.“

„Nemůžu najít peněženku,“ řekl a zavřel oči. Vypadal, že brzy usne.

„Vstávej. Tady nemůžeš zůstat, jsem v práci. Georgi, počkej! Přinesu ti nějaké peníze.“ Zavřela jsem dveře a rychle začala v kabelce hledat desetilibrovku, když se Margot vrátila do kuchyně.

„U toho velkého stolu má jeden alergii na mléko, chce rostlinný sýr,“ zamumlala Margot a zvedla oči ke stropu. „Co po mně vlastně chce? Sýr z ovesného mléka? Nejsem kouzelník.“

Vrátila jsem se k zadním dveřím a chtěla George nenápadně vyprovodit pryč. Margot začala řešit situaci se sýrem, takže jsem počkala, až se ponoří do lednice, rychle bankovku prostrčila škvírou na dopisy a sledovala, jak pomalu vzduchem pluje až k jeho podřimujícímu obličejí. Trochu se zavrtěl, otevřel oči, ale pak je zase zavřel. K čertu. Potřebuju, aby se probral, našel peníze a odešel. Popadla jsem telefon a vytočila jeho číslo. Pak jsem ho musela rychle pustit do kapsy kuchařské zástěry, zatímco vyzváněl, protože se ke mně Margot obrátila s kusem goudy a páchnoucím montagnolem.

„To mu bude muset stačit,“ zamumlala znovu a sháněla se po noži. „Normálně bych k sobě tyhle dva sýry nedala, ale snad to bude fungovat.“

„Ve skladu máme nějaké fíky, nechceš je k tomu přidat?“ řekla jsem hlasitě.

„Slyšíš to?“ zeptala se Margot a ustala v pohybu. „Zvoní ti telefon?“

Zamračila jsem se a předstírala, že nic neslyším. Proboha, kdy to spadne do hlasovky? Zvenku jsem zaslechla Georgeovo zamručení a sledovala, jak Margot přistoupila ke dveřím a otevřela je dokořán.

„Co to...? Georgi? Jsi to ty?“ řekla a v obličeji se jí střídal šok s překvapením.

Jak mě někdy někdo může brát po profesionální stránce vážně, když mi můj nejbližší člověk takhle hází klacky pod nohy?

„Děkuju za ty peníze,“ řekl George, který se okamžitě probíral, a odlepil si bankovku z tváře, „uvidíme se doma?“

Margot vypadala užasle, když se neobratně postavil na nohy a vydal se na cestu.

„Tohle je muž, který ti má dávat rady do života?“ zeptala se tiše.

„Ano... vypadal velice podobně,“ odpověděla jsem zahanbeně.

„A ke kterému milníku má právě namířeno?“

„Omlouvám se, Margot. Nevím, co ho to napadlo, sem chodit.“

„Vůbec se neomlouvej. Nemůžeš ovlivňovat Georgeovy životní volby, stejně jako on nemůže ovlivňovat ty tvoje.“

3

19. srpna

Tři týdny do svatby

Strávila jsem celý den ve svatebním pekle, ale konečně to mám za sebou. Šaty, závoj, staré, nové, půjčené a modré, všechno je zařízené. Přišla jsem domů, okamžitě jsem shodila boty a sundala šaty a oblékla si saténový župánek a měkké bačkůrky. Bazalka proklouzl dovnitř malými dvířky a uvítal mě mňoukáním, jehož významu jsem naprosto rozuměla. *Kolik si myslíš, že je hodin? Jdeš pozdě. Nakrm mě.*

Poslala jsem rychlou zprávu Georgovi, abych zjistila, kde je. Ne vždycky jeho práce znamená flexibilní pracovní dobu a nekonečné obědy, někdy se musí účastnit sáhodlouhých zasedání rady, ze kterých není úniku.

Budeš doma na večeři?

George: Ano. Nedáme si slaný koláč s kuřetem?

V srpnu? Opravdu?

George: Se salátem, prosím?

George: Nebo ideálně s bramborovou kaší.

Dělá si ze mě srandu? Proč mají chlapi potřebu jíst pořád to stejné jídlo dokola? Margot minulý týden zařadila na jídelní lístek nový pokrm a já jsem umírala touhou ho zkusit. Smažená kachna s ostrou červenou omáčkou, zelenina na thajský způsob a kokosová rýže. Tak to bude sláný koláč s kachnou na trochu jiný způsob.

Nakrmila jsem Bazalku a otevřela okna dokořán, abych místnost trochu vyvětrala. Venku je třiadvacet stupňů, což je koneckonců teplota, kterou celoročně udržuju uvnitř. Nemám ráda chladné počasí. Možná proto, že jsem se narodila v zimě, přišla jsem na svět zabalená v dece a zašněrovaná v zavinovačce, a to se za sedmadvacet let nezměnilo. Teplo, měkoučko a útulno, tak to mám ráda.

Rozbalila jsem kachní prsa, stáhla z nich kůži, položila ji naplocho na talíř a uložila do mrazáku. Mámin hlas mi v tu chvíli zazvonil v hlavě jasně jako zvon. Každé pořádné jídlo začíná cibulí. Vytáhla jsem z lednice zbytek ingrediencí a postavila na plotnu hrnec, do kterého jsem nalila půl lahve bílého vína, trochu vinného octa, mix koření, česnek a kuřecí vývar.

„Alexo, hraj Ellu Fitzgeraldovou,“ poručila jsem a začala krájet cibuli na úhledná kolečka. Píseň *Ain't Misbehavin* se rozezněla místností a já jsem mezitím rozložila cibuli na pánev, a když začala pršvitnět, přidala jsem třešně a červenou řepu.

„Alexo, přidej hlasitost,“ zavolala jsem na svou imaginární dýdžejku a krájela celer na tenké nudličky, přesně jak mě to naučila Margot. Pak jsem ho přidala k cibuli, osolila a spolu s trochou červeného vína pomalu dusila. Bordeaux z roku 2009.

Příliš dobré na to, aby se z něj vařilo, a dost možná příliš dobré na každodenní popíjení, přesto jsem přidala další trochu do pánve a zbytek si nalila do sklenice. Podobných večerů v tomhle bytě už asi moc nezažiju, takže to musím oslavit. Je to vlastně luxus, takhle vařit a relaxovat za prozpěvování méjí oblíbené zpěvačky. Bazalka se stočil do klubíčka na parapetu. Kocour mého srdce přesně ví, kde najít to nejteplejší místo.

„Budeme v pohodě, že jo, Bazalko? V novém domě se ti bude líbit. Můžeš to tam všechno prozkoumat a skamarádit se s dalšíma kočkama,“ řekla jsem vážně a zdálo se mi, že na mě mrknul.

„Mňau,“ odpověděl, což určitě znamenalo něco jako *Jak to můžeš vědět, když jsi to tam ještě ani neviděla?*

Vlastně má pravdu. Opekla jsem kachnu po obou stranách a pak k omáčce přidala čerstvé chilli a přikryla ji pokličkou, aby zhoustla. Co když se Bazalkovi nebude v Surrey líbit? Co když tam bude uprostřed venkova opuštěný? Daleko od Londýna a bytu, který tak dobře zná. Zastavila jsem se uprostřed pohybu a několikrát se zhluboka nadechla.

Strčila jsem kachnu do trouby, aby se upekla, a dala vařit rýži. Za deset minut bude všechno hotové.

V zámku se ozvaly klíče a Bazalka v tom okamžiku seskočil z okna, aby se přivítal s Georgem.

„Ahoj, kočky,“ zavolal George a plížil se kolem kocoura nalepený na zdi.

„Tuhle bitvu nikdy nevyhraješ.“

„Já vím,“ přiznal a dal se do běhu, „musím si pořídit odstraňovač chlupů.“

„To zní sexy,“ prohodila jsem, když mě políbil na čelo. Právě jsem se chystala přilít k rýži kokosové mléko a nemohla jsem se hnout od sporáku. Hudba nabírala na dramatictosti a Ellin hlas sílil.

„Alexo, vypni to,“ štěknul George.

„Ale já jsem to poslouchala,“ řekla jsem do ticha.

„My nemáme kuře s bramborama?“ zeptal se George a rozhlédl se po kuchyni.

„Ani ne,“ odpověděla jsem s úsměvem. „Říkala jsem si, že nám připravím výborný recept, který mě minulý týden naučila Margot. Michelinská kvalita, doufám, že máš pořádný hlad.“

„Aha,“ řekl a vypadal zklamaně.

„Kuře s bramborama si dáme jindy,“ reagovala jsem podrážděně. „Tahle kachna bude to nejlepší jídlo, co jsi kdy ochutnal.“

„Nemám kachnu moc rád,“ řekl a mě píchlo u srdce. Dokončila jsem rýži a vytáhla z mrazáku kachní kůži, abych ji rychle usmažila. Teď už to dovařím, i kdybych to měla jíst sama. „Já se na to kuře těšil, Hols, vždyť víš, že mám rád jednoduchý jídla.“

„Já vím. Promiň. Měla jsem se zeptat, než jsem se do toho pustila. Můžu ti udělat kuřecí burger s hranolkama, jestli chceš,“ nabídla jsem mu a stáhla z plotny usmaženou kůži. George se usmál, přikývl a objal mě pažemi kolem ramen.

„S fazolkama?“ zašeptal mi do ucha.

„Dobře. Když ti na tom tak záleží,“ protočila jsem oči a otevřela plechovku fazolových lusků.

„Nemůžu se dočkat, až si tě vezmu,“ přitáhl si mě a políbil mě na tvář. „Naše děti po tobě budou strašně krásné a hodné.“

„To až za pár let,“ zasmála jsem se a vytáhla z mrazáku hranolky.

„Možná změníš názor, až budeš vdaná paní a budeš bydlet ve velkém domě.“

„To si nemyslím, Georgi. Já ještě děti nechci. Už jsme se o tom bavili několikrát.“

„Vždyť to ale nedává smysl. Proč bychom čekali, abys mohla každý večer servírovat víno a brambůrky u Margot?“

To mě trochu zamrzelo. Moc dobře ví, jak to tam mám ráda.

„Jde o mnohem víc než jen o víno a brambůrky, to přece víš. Pleteš si Margot s hospodama, kam chodíš s klukama z práce.“

„Klidně tomu říkej Viognier a lanýžové hranolky, jestli ti to udělá dobře, pravda je taková, že tam ztrácíš čas posluhováním, zatímco bys mohla někde jinde excelovat.“

„Kam tak spěcháš? Máme spoustu času. Nemůžeme si prostě užít svatbu a být chvíli jen manželé, než nás zaplaví povinnosti spojené s malýma Ballligerovýma? Ráda bych si otevřela vlastní restauraci a zkušenosti u Margot jsou v tomto směru k nezaplacení. Spoustu mě toho naučila, ale ještě spoustu toho nevím. Až se do toho pustím a restaurace bude fungovat, můžeme se soustředit na děti.“

George se rozmrzele posadil na gauč, Bazalka se přivinul k jeho nohám a trouba do ticha oznámila, že Georgovo oblíbené jídlo je hotové.

4

26. srpna

Dva týdny do svatby

Nastal čas se naposledy rozloučit s londýnským bytem. S místem, kde jsem strávila většinu času, odkud jsem chodila do první skutečné práce a bydlela v něm s Abi, když jsme se s Georgem snažili o vztah na dálku. Pak se Abi odstěhovala a místo ní přišel můj budoucí manžel.

George ještě spal, tak jsem se po špičkách vykradla z postele a rozhodla se užít si pár minut o samotě. Naposledy. Venku svítilo slunce a větve jabloně se otíraly o sklo, aby mi tak připomněly posledních pět sezon, kdy jsem s radostí trhala jejich plody přímo z okna. Ulicí projížděl jeden autobus za druhým a rozvážel ranní ptáčata a noční flamendry do jejich cílových destinací po celém Londýně. V kavárně na rohu panoval čilý ruch a neustálý proud příchozích a odchozích zákazníků, kteří si s kelímky v ruce podávali kliku od dveří. Jejich kapučíno na cestu do práce mi bude skutečně chybět. Noví nájemníci se mají přistěhovat o víkend a majitel chce ještě před jejich příjezdem byt vymalovat a vyměnit v něm koberce. Je čas jít. Postavila jsem se na schody a pořídila pár posledních fotek, abych si místo

pořádne zapamatovala. Police, kde ještě před nedávnem trůnily moje knihy a pokojové rostliny, teď zely prázdnotou, zmizely lampy a Gordon se konečně přestěhoval do sklepa. Bez něj to tu vypadá úplně jinak. Všechno, co jsme společně vlastnili, je teď buď zabalené v krabicích, nebo natěsnané do tašek z Ikey. Poslední věci, které připomínají náš pobyt, jsou varná konvice, pár potravin, rádio a Bazalka, který si mě podezřívavě prohlíží z pelíšku. I když popravdě, co víc potřebuju, abych si tu užila poslední nádherné ráno? Zapnula jsem rádio, nalila vodu do konvice a užívala si každý pohyb. Takhle si snídani připravuju úplně naposledy.

„Děláš čaj? Dal bych si,“ zavolal George, čímž prolomil moje rozjímání.

Vytáhla jsem z prázdné poličky dva hrnky a hodila do každého sáček čaje.

„A slaninu, jestli ještě nějakou máme,“ dodal.

„Ještě něco?“ zeptala jsem se sarkasticky a otevřela vyjedenou ledničku, ze které jsem vytáhla poslední dvě potraviny. Rajčata a slaninu. Pánev ještě ležela na sporáku na svém obvyklém místě. Přidala jsem na ni trochu másla a nožem rozřízla obal od slaniny.

„Jo, toust a kečup, ne rajčata. Prosím.“

Neandrtálec.

Přidala jsem rajčata na pánev ke slanině a zaposlouchala se do zvuků, které přede mnou vyskakovaly jeden za druhým. Bublání vody v konvici, prskání slaniny, toust vyskakující z toustovače. Jediná rajčata seděla na pánvi v klidu a jen čekala, co se s nimi bude dít. Bazalka si zívnuł, protáhnul se a pak se vydal ke mně a tiše zamňoukal. Určitě už moc dobře ví, jaká změna se chystá. I když moje máma a vlastně i táta ho milují ještě víc než já, takže ho na následujících několik týdnů čeká pobyt v ráji.

Zalila jsem čaj vodou a odnesla jeden hrnek do ložnice Georgovi, který stále ještě ležel v posteli a četl si něco na telefonu.

„Díky,“ řekl, aniž by sjel pohledem z displeje, když jsem čaj odložila na noční stolek.

„Poslední den ve starém bytě,“ řekla jsem smutně, takže se na mě konečně podíval. Pak vypnul telefon a odhodil ho na postel.

„Já vím! Nemůžu se dočkat, až odsud vypadneme a nastěhujeme se do úplně nového domu. Pryč z Londýna plného smradu z výfuků a ulic, kde je hlava na hlavě. Už žádné popraskané zdi nebo sousedi, kteří paří do tří do rána. Míříme nahoru ke hvězdám, zlato,“ odříkal s úsměvem.

„Bude mi to tu chybět, vážně. Bydlela jsem tady dost dlouho,“ odpověděla jsem a zadívala se na papírové stínítko lampy, které jsme vyrobily s Abi při jedné z dámských jízd. Pak mi pohled sjel na hnědé police, které jsem chtěla přemalovat na bílo, ale ta hnědá barva pořád prosakovala, a na tyč na záclonu, kterou jsem si vyrobila na míru, protože okno mělo podivný tvar.

„Na venkově se ti bude líbit. Bude nám brzo třicet, Hols, děti už by měly být správně na cestě. Kdybys jen zůstala u svojí původní kariéry, splňovala bys všechny požadavky: kariéra, dům, manžel.“

„Ale já mám kariéru, Georgi. Úspěch se přece nemusí za každou cenu rovnat posedávání za počítačem a čekání na další e-mail, na který musíš odepsat. To přece víš.“

„To sice ne, ale měl by se aspoň rovnat plnému bankovnímu kontu,“ zamumlal.

„Proboha, to budeme tohle téma řešit až do konce našeho života?“ odfrkla jsem podrážděně. „Kolik přesně by mě mělo stát být rovnocenným partnerem v tomhle vztahu?“

„Promiň, zlato, já jen že předtím jsem naši budoucnost viděl naprosto přesně, ale teď je to prostě trochu... složitější. Já vím, že se ti ta hra na servírku u Margot líbí.“

„Není to žádná hra na servírku!“

„Vždyť přece servíruješ jídlo a nalíváš víno, nebo ne?“

Hleděla jsem na George a měla obrovskou chuť říct něco, čeho bych zcela určitě hned litovala, když se nám nad hlavami rozezvučel požární alarm. Běžela jsem do kuchyně, rychle z plotny odsunula pánev a vystrčila ji ze dveří. Slanina je tak akorát do sendviče, nic se nespálilo, ale mě už na snídani přešla chuť. Alarm stále zvonil, dokud se v kuchyni neobjevil George a smetákem ho konečně neumlčel. V uších mi zvonilo ještě několik dalších vteřin.

„Promiň, Hols, nechtěl jsem na tebe takhle vyštěknout,“ omlouval se a vypadal vlastně docela roztomile v těch pyžamových kalhotách opřený o smeták. „Mám kocovinu a moc jsem u toho nepřemýšlel. Nerad se s tebou hádám.“

„Nezávodíme, kdo bude první v hrobě, Georgi. Můžeme si přece život trochu užít, hledat svoje místo na kariérním žebříčku a být prostě jenom manželé, než se posuneme na další životní metu.“

„Já vím. Jen bych s tebou chtěl žít ten nejlepší život, a to hned.“

„Můžeme se prosím aspoň chvíli soustředit jen na dnešek? Odžila jsem si tu kus života a odejít pro mě prostě není úplně nejjednodušší.“

George mě obejmul a naklonil se ke mně. Stres ze stěhování a životních změn na mě začal dopadat ve velkém.

„Promiň. Něco na sebe hodím a přinesu nám kávu z té kávárny na rohu. Víam, jak miluješ jejich kapučíno.“

„Ani mi to nepřipomínej,“ zafňukala jsem. „To už neunesu.“

„Jsem si jistý, že podobnou kavárnu najdeš i v Surrey, Hols. Nebudeme tam uprostřed polí, to se neboj. Bude to přesně jako tady, jen lepší.“

Opravdu? Samozřejmě že bude. Jsem hloupá. Bazalka nás nejspíš zaslechl a konečně mu došlo, že dnes je den stěhování, protože se kolem nás mihnul jeho ocásek a proletěl kočičími dvířky na poslední procházku po Londýně.

5

9. září

Svatba

Je to tady. Můj velký den. No, náš velký den. Popravdě, necítím se dost stará na to, abych se vdávala. Navenek sedmadvacet, uvnitř spíš dvanáct. Chodila jsem s Georgem tak dlouho, že už si vůbec nepamatuju, jaký byl život před ním. Život před Georgem, před studiem na univerzitě v Leedsu, kde jsme spolu sdíleli úplně všechno. Skripta, názory, toust se sýrem, plechovku cideru a ten směšně malý gauč z Ikey, který jsme považovali za společné lože.

Osm šťastných let společného soužití a dnes se naše životy spojí napořád. Změním svoje jméno z Holly Robertsové na Holly Ballingerovou a stanu se Georgovou druhou polovičkou, železnou koulí na jeho noze. Posadila jsem se na posteli a zadívala se na svatební šaty, které se třpytily v ranním slunci a házely na protější zeď duhová prasátka. Zvolila jsem velmi jednoduchý střih, délku až k zemi, rovný výstřih odhalující klíční kosti, dlouhé rukávy a krásnou vlečku. Vrchní část šatů byla poseta malými krystaly a třpytila se, když jsem se pohnula. Sukně byla ušitá z hedvábí v barvě slonové kosti a splývala

od pasu dolů jako vodopád. Padly mi jako ulité a byly velice elegantní. Nemůžu se dočkat, až si je na sebe obleču.

Vyskočila jsem z postele a protáhla paže ke stropu, natáhla prsty co nejdál a pak se pomalu sehnula až k zemi. Lekce pilates se konečně začínají vyplácet. Cítila jsem příval energie a v pozadí trochu nervozity, zda se dnešní den vydaří.

„Alexo, hraj meditační hudbu,“ poručila jsem a v telefonu mi vyskočila zpráva.

Margot: Dobré ráno, nevěsto. Právě pro tebe zdobíme bistro. Už se nemůžu dočkat, až tě uvidím. Bonne chance.

Svatba byla lokální událostí. Obřad jsme měli objednaný v kostele v Marylebone a Margot nám jako svatební dar věnovala oslavu ve svém bistru. Víno jsem objednala z malé vinice v Itálii a šampaňské jsme dostali darem od místního řezníka. Tátův kamarád Jeff ozdobil svoje Volvo velkou červenou mašlí a nabídl se, že bude rozvážet hosty, a obě matky se postaraly o květinovou výzdobu. Proto spolu před několika týdny absolvovaly aranžérský kurz.

Vtom někdo zaklepal na dveře a za vteřinu z nich vykoukla Abiina hlava. Široce se usmívala a v rukou držela dvě skleničky s šampaňským.

„Dobré ráno, paní brzy Ballingerová,“ zazpívala. „Těšíš se?“

„Přiznej si svoje myšlenky a nech je jít. Zrovna teď nemusíš nad ničím jiným přemýšlet,“ ozvala se v pozadí meditační mantra.

Usmála jsem se a přikývla, když mi jednu skleničku podala.

„Ráda tě vidím,“ řekla jsem a svoji nejlepší kamarádku objala. „Začínám být trochu nervózní.“

Pak do pokoje vtrhla matka, oháněla se krásnou červenou růží a vypadala ustaraně.

„Holly, Lilian trvá na tom, že dáme do váz na stoly hortenzie, já s tím zásadně nesouhlasím. Můj názor, a vsadím se, že s ním budeš souhlasit, je, že se budeme striktně držet podzimních barev, a to růží, jiřin a mořských bodláků.“ V očích se jí zračila jasná otázka.

„Annabel, nevím, proč s tím Holly vůbec otravuješ, vždyť bylo od začátku jasné, že hortenzie budou hlavní květinou,“ řekla Georgova matka a vyloupila se za jejími zády. „Nepamatuješ si, co říkal pan Dingle, když jsem vyhrála to květinové aranžmá týdne?“

„Lilian, už jsme se o tom bavily několikrát, hortenzie je dominantou květinové výzdoby a musí být úplně oddělená od ostatních.“

„Myšlím, že pan Dingle říkal...“ začala Lilian.

„*Všechno je pouhý tok. Nemůžeš kontrolovat osoby ve svém okolí,*“ pokračovala meditace nerušeně.

„Alexo, vypni to,“ zavolala jsem ostře.

„Co si o tom myslíš, zlato?“ zeptala se máma s nadzvednutým obočím.

„No... měli bychom asi použít všechny květiny.“

„Přesně,“ řekly obě najednou a šlehly po sobě pohledem.

„Mami, možná můžeš začít dekorovat květiny do kostela a do bistra a ty, Lilian, mohla bys připravit kytici pro mě a pro Abi?“

Obě spokojeně přikývly. Přitom si určitě každá myslela, že má důležitější úkol než ta druhá.

„Výborný nápad, zlato,“ řekla máma. „V kostele a v bistru nakonec strávíme nejvíc času, takže to tam musí být dokonalé.“

„Bude mi potěšením ti připravit svatební kytici, Holly. Něco moderního a svěžího. Kytice s hortenziemi pro moji budoucí dceru.“

„Myslíš budoucí snachu,“ opravila ji máma a ochranářsky mě objala kolem ramen.

„Tak to bychom měly,“ řekla Abi a pozvedla skleničku k připitku. „Šťastný svatební den, Holly!“

Máma mě objala a zašeptala mi do ucha, „Moje malá holčička se vdává. Nemůžu tomu uvěřit.“

Lilian mi poslala vzduchem polibek. „Vítej v rodině, Holly,“ řekla. „Nová paní Ballingerová, přesně jako já.“

Telefon pípal v minutových intervalech a na displeji vyskakovaly zprávy s přáním štěstí a lásky nebo s náhodnými otázkami. Teta Pam se ptala, jak se k nám dostane, Georgova sestřenice ležela doma s otravou žaludku a holky ze školy na WhatsAppu řešily, kam si ještě před obřadem mužou zajít na drink. Prostě blázinec. Raději jsem telefon vypnula a zavřela ho do šuplíku nočního stolku, abych se mohla soustředit na přípravu. Dala jsem si sprchu, oholila se na všech potřebných místech, natřela tělovým mlékem a nacpala se do stahovacích kalhotek. Konečně jsem mohla na chvíli relaxovat a nechat si udělat make-up a vlasy. Na řadu přišla kouzelnice Abi, přebornice ve vytváření obličejů, které mi vlastně nikdy nepatřily. Pracuje dlouhé roky v divadle a přesně ví, jak v ženské tváři zdůraznit to nejdůležitější. Vlastně v jakékoliv tváři. Oddala jsem se jejím dlaním a nechala se z bezvýrazné figuríny proměnit v cherubínskou nevěstu. Seděla jsem se zavřenýma očima a nechala na sebe nanášet vrstvu podkladové báze, samotného make-upu, korektoru, tvářenky a bronzeru a nakonec to Abi všechno zafixovala sprejem, aby výtvar vydržel celý den.

„Dobře, skoro vdaná paní, myslím, že jsme hotové,“ řekla Abi a otočila mě na židli, abych se na sebe podívala do zrcadla. Hleděla jsem na svůj odraz dobrých deset vteřin a zmateně se snažila zjistit, jestli jsem to opravdu já. Moje představa nevěsty.

Obrovské oči, výrazné lícní kosti, světlejší a jasnější verze obyčejné Holly. Jsem stejná, ale úplně jiná zároveň.

„Jak jsi to dokázala? Co jsi... Skoro bych se nepoznala,“ řekla jsem a pevně ji objala. „Moc děkuju, hrozně se mi to líbí.“

Krátké rezavé vlasy mi prozatím natočila na velké natáčky, později je upraví do rozčuchaného bobu. Teď mi nanášela na ramena a dekolt třpytivý pudr.

„Všechno v pořádku, zlato?“ zavolal přes dveře táta, pak rychle otevřel a usmál se na mě. „To mě podrž! Podívejme se, jaká jsi kočka!“ Vyskočila jsem a vděčně mu padla do náruče. Na tváři mě zaškrábaly jeho šedivé vousy.

„Já? Ale co ty? Moc ti to sluší,“ řekla jsem a oprášila mu z ramen smítko.

„Něco mi spadlo do oka,“ prohodil, zakroutil hlavou a setřel si nenápadně slzu.

„Počkej, až ji uvidíš v šatech,“ zavolala Abi z koupelny.

„Jeff už je tady,“ řekl táta a zkontroloval hodinky, „s předstihem, jako vždycky. Měli bychom kolem půl dvanácté vyjet, ať tam nepřijedeme pozdě. Máš zhruba půlhodinku.“

To ne. Čas konečně na sebe hodit šaty. Nadskakovala jsem nedočkavostí a v břicho mi šplouchalo šampaňské. Prodavačka v obchodě se svatebními doplňky mi kladla na srdce, abych nepodceňovala, kolik času budu potřebovat na to, abych si nechala zapnout těch osmašedesát knoflíčků. Opatrně jsem se do nich nasoukala a cítila se neuvěřitelně hrdá na to, že se usadily přesně tam, kde měly. V průběhu minulých šesti měsíců jsem se pomalu přetvořila v tělo někoho úplně jiného. A Abi mi teď vytvořila naprosto cizí obličej. George si dnes vezme zcela odlišnou ženu. Budu to ještě já? Přemýšlela jsem, jestli už našel vzkaz, který jsem mu potají zasunula do kapsy saka. Bylo to přání, které hrálo naši oblíbenou písničku, Everywhere od Fleetwood Mac.

Zasunula jsem do něj společnou fotku z univerzity, kde na sebe hledíme očividně posedlí jeden druhým. Bude se mu líbit.

Abi konečně vyšla z koupelny oblečená jako družička. Měla na sobě tmavě modré šaty s volným výstřihem a sukní ve tvaru mořské panny.

„Nádhera,“ řekly jsme jedna druhé.

„Můžeš mi to zapnout?“ poprosila jsem ji a ukázala na záda. Přesunula se za mě a několik minut si dávala záležet na tom, aby každá perlička padla do svého poutka.

„Vypadáš naprosto úchvatně,“ řekla znovu a usmála se na mě v odrazu zrcadla. „Jsi připravená?“

„Už skoro osm let,“ přikývla jsem.

Sešly jsme do přízemí a potkaly se tam s mámou, tátou, Lilian a Jeffem, kteří společně v překvapení otevřeli ústa. Máma s Lilian zvolily každá trochu jiný odstín fialové a táta s Jeffem na sobě měli podobné obleky s cylindry a dlouhými fraky. Jeff mě obdaroval širokým úsměvem a pomyslně smekl klobouk.

„Váš kočár je připraven, má drahá,“ řekl a ukázal za sebe na vyšňožené Volvo.

Táta mi nabídl rámě a očividně mu něco spadlo do obou očí.

„Já tě nikomu nedám, to přece víš, že?“ potáhnul nosem. „Můžu tě jen krátkodobě zapůjčit. Uvidíme, jak to všechno půjde.“

„Myslím, že jsi měl dost času na to, si ho pořádně proklepnout,“ řekla jsem a protočila oči. „Žijeme takhle na hromádce už pěkných pár let. Tohle je jen oficialita, kterou potřebujeme mít za sebou.“

Máma, Lilian a Abi mě políbily na tvář a rychle se spolu vyfotily, než naskočily do taxíku.

„Uvidíme se na místě,“ zavolala máma a zamávala mi.

„Nádherná kytice pro nádhernou nevěstu,“ řekla Lilian a podala mi krásně svázané hortenzie, které vážily aspoň deset kilo. Taxík odjel a zanechal mě tam s tátou a Jeffem samotnou.

„Čas dát tu velkolepou párty do pohybu,“ pronesl Jeff, otevřel mi obřadně dveře a nabídl mi ruku, aby mi pomohl dovnitř. Podala jsem mu tu ohromnou kytici a posadila se dozadu, kde jsem se potkala s tátou nasedajícím z druhé strany.

„Chceš mít tu kytku u sebe?“ zeptal se Jeff s obličejem zahaleným květinami.

„Nechci... ještě ne. Může zůstat vepředu?“

Jeff odložil kytici na sedadlo spolujezdce a konečně jsme se rozjeli ke kostelu.

6

9. září

Svatba

Věděla jsem, že něco nehraje, už když auto zastavovalo u krajnice. Máma s Lilian si něco křečovitě šeptaly, kněz pokukoval po hodinkách a Abi se ke mně rozběhla hned, jak jsme zastavili. Táta sroloval okénko a ona strčila dovnitř celou hlavu.

„Není se čeho obávat, ale George má pár minut zpoždění,“ řekla.

Na palubní desce svítil čas 12:05. To já mám pár minut zpoždění. Proč tady ještě není?

„Žádný problém,“ prohlásil Jeff, „otočím se kolem bloku a budu za deset minut zpátky.“

„Jeffe, on to možná bude trochu problém. Jak dlouho mu to bude ještě trvat?“ zeptala jsem se a srdce jsem měla až v krku. „Proč má zpoždění? Andy už je tady? Co se děje?“ Andy byl Georgův svědek.

„Myslím, že se ti snažil dovolat,“ řekla Abi a udělala na mě psí oči.

„Kdo? Andy?“ zeptala jsem se a vzpomněla si na telefon zavřený v šuplíku. Vedle Abi se objevila máma a Lilian.

„Zlatíčko, mluvila jsi s ním?“ zeptala se máma.

„Nevím, proč tak panikaříš, Annabel,“ řekla Lilian, „jsem si jistá, že tady každou vteřinu bude.“

„Budu ti vděčná, když teď odejdeš a necháš mě s mojí dcerou mluvit o samotě,“ prohlásila máma hrobovým hlasem.

„Jeffe, projedeme se ještě jednou okolo,“ zavolala táta zezadu.

„Je ta kytice bezpečně uložená takhle na předním sedadle, Holly?“ zeptala se Lilian. „Není tam tak nějak... pomačkaná?“

„Kytice? Spíš mrtvola,“ řekla máma, která ztrácela trpělivost, když v tom Jeff stočil kola a vydal se znovu na cestu. Kde k čertu ten George může být?

„Máš u sebe telefon, tati?“ zeptala jsem se a začínalo se mi dělat nevolno.

„Ano, ale vidět ženicha nebo s ním mluvit před obřadem nosí smůlu. To přece víš.“

„Myslím, že nám hrozí, že se k tomu oltáři vůbec nedostanem,“ řekla jsem, vzala si od něj telefon a vyťukala na něm Georgovo číslo. Nekonečně dlouho to vyzvánělo, až hovor spadnul do hlasové schránky.

„Georgi, to jsem já, kde jsi? Děje se něco? Zavolej mi zpátky, tohle je tátův mobil. Jsme v zácpě a pomalu se blížíme ke kostelu.“

„Nedělej si starosti, holčičko, ve svatební den se vždycky něco přihodí,“ řekl se smíchem Jeff. „Když jsem si bral Marjorii, jejich auto nemohlo nastartovat a přijela o půl hodiny později. Hrozně jsem se tenkrát bál, že mě tam nechá stát samotného.“

„Já toho zmetka zabiju, jestli ti něco takového udělá,“ prohlásil najednou táta.

To se přece nestane. Začala jsem si v hlavě přehrávat naši včerejší konverzaci a hledat něco, co by vysvětlovalo Georgovo chování. Andy právě přijel z Liverpoolu a kluci šli společně na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Útěk do srubu v Alpách.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.